

17-ти септември
90 4-е клас.

Роден Иванъ Минчовъ **ВАЗОВЪ** е роденъ въ Сопотъ на 1850 год. Въспитание получилъ въ мѣстното училище, а по-послѣ въ Пловдивъ при г. Якимъ Груевъ. Тамъ е свършилъ само четвъртия класъ отъ гимназията — баща му го оттеглилъ безъ врѣме заради лошия му успѣхъ въ турския языкъ, за който главно билъ пратенъ тамъ. Но той е допълнилъ образованието си чрѣзъ постояненъ прочитъ и изучаване европейскитѣ литератури, прѣимущественно руската. На това му спомогнало едногодишното му стоение въ Калоферъ, (1865 г.) гдѣто се ползувалъ отъ богатата руска библиотека на училището и се запозналъ още на 15 годишна възраст съ рускитѣ писатели. Прѣди това обаче, въ дѣтска още възраст, благодарение на майка му, жена доста развита за врѣмето си, която слушала да чете съ увлѣчение: „Александрията“, „Бертолда“, „Синтипа Философъ“, „Телемаха“ — книги, които съставлявали тогава сичката българска беллетристика — у него се пробудила силна наклонность къмъ книгитѣ.

Първитѣ си стихотворения г. Вазовъ е печаталъ въ *Читалище* на 1870 г. и слѣдъ това въ Браилското *Периодическо Списание* — стихотворението „Борътъ“, което направи името му извѣстно.

До 24 година Вазовъ е прѣкаралъ живота си скитнически и въ постоянни, но безуспѣшни опитвания да залови каква-годѣ кариера. Прѣзъ тоя периодъ той е попадалъ и въ Влашко, дѣто нѣколко врѣме е другарувалъ съ българскитѣ емигранти-хъшове (въ Браила), живота на които по-послѣ изобрази пластично съ повѣстѣта: *Немили недраги*. На 1875 г. той зима дѣятелно участие въ приготвеннето на революцията прѣзъ 1876 г., а при несполуката ѝ, той се спасява съ бѣгъ въ Ромъния, прислѣдванъ отъ турскитѣ власти. Въ Букурещъ г. Вазовъ бива приетъ за членъ въ тамошния революционенъ комитетъ, дѣто има за другари и покойния Олимпий Пановъ и г. С. Стамболовъ. Тамъ издава първа сбирка стихотворения: *Прѣпорецъ и Гусла*, която на 1877 г. се послѣдва отъ друга: *Тяжитъ на България*. И двѣтъ иматъ за прѣдмѣтъ априлската революция и нещастнитѣ ѝ послѣдствия.